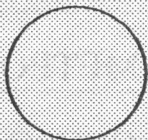

Техничке новине

Школски лист за
техничко образовање и природне
науке

Први број појавио се 16. септембра 1948. године као орган Централног одбора Народне технике Југославије под називом "Техника народу". Лист носи назив "Техничке новине" од 4. априла 1954. године. Договорно с председништвом Конференције Народне технике Југославије, 1. априла 1977. године је право оснивача преузело Републичко веће Народне технике, Савез организација за техничку културу Србије.

ТН су одликоване Орденом заслуга за народ са сребрним зрацима 12. новембра 1968. године.

Издавач:

ИП "Практична књига", Београд

Хајдук Вељков венац 12

Директор: Светлана Младеновић

Гл. и одг. уредник: Саша Имперл

Коректура: Мирјана Јовановић

Комп. слог и прелом: Студио С.В.И.

Адреса и телефон редакције:

Хајдук Вељков венац 12

тел. 011/657-415 и 344-629

Жиро-рачун: 40802-603-1-25477

Издазе 10 пута годишње.

Рукописи се не враћају.

Цена примерка: 2 Динара

Штампа: "Просвета", Београд

Техничко није за бубање

Ово време пуно неизвесности, пуно брига и мисли само на то како га пребродити увукло се и под школско зовно. На часовима се осећала оскудица идеја, разумевање појединих наставника и чинило се да сви раде само да би зарадили свој хлеб. Нигде није било задовољства у раду, ученици су учили само за оцену, а наставници су лошим оценама покушавали да заведу дисциплину. Али као што у сваком мраку постоји бар трачак светлости тако су за нас у овим суморним данима часови техничког били једина права вредност. Предмет који многи потцењују али исто тако и предмет који нас учи да се само радом може постићи одређени циљ. Никада часови техничког нису били досадни и једнолични што је велика заслуга нашег наставника. Увек се трудио да нам пружи максимум али је исто то очекивао и од нас. Желео је само да нам докаже да свако има својих квалитета и једино што је тражио од нас било је то да се сами, сопственим радом боримо за своју будућност. Та његова ненаметљивост, не доказивање ауторитета и не прецењивање свога предмета учинили су да постанемо део њега, а и он део нас. Наилазили смо на многе тешкоће: недостајао нам је материјал који је био јако скуп, алата је било све мање а то је оно што је неопходно на овим часовима. Али успели смо; заједно смо решили све проблеме, сналазили се сами и успевали. На часовима је увек било занимљиво. Сами смо правили нацрте и планове али смо радили и радове из збирке. То је оно што нам је овај предмет омогућио: да развијемо своју креативност и остваримо своје идеје. У најмањем кабинету у школи научили смо да се све муке могу пребродити ако се поседује воља и да живот може бити бољи и лепши само ако се ради. Техничко је предмет који не тражи "бубање" већ само максимум из сваког од нас. Само на таквим часовима пуним слободе и маште били смо ученици за пример, јер смо матралаи да бар тако нашем наставнику можемо узвратити све што је учинио за нас. Удио нам је снагу да пребродимо све проблеме и пустио нас да техничко образовање осетимо на свој начин.

А ми смо то знали, и искористили. Упознали смо се са свим основама технике, развили идеје и машту и учинили овај свет лепшим, ако не за друге онда бар за себе. Схватили смо да живот градимо сами, својим радом и својим залагањем скупили смо огромну енергију и својим идејама желимо да променимо суморну свакидашњицу. Свакако велику захвалност дугујемо нашем наставнику и часовима техничког образовања који су нас научили како треба живети.

(Писмо МИЛОСАВЉЕВИЋ ИВАНЕ, ученице ОШ "Јован Поповић", Београд, свом наставнику ТО Милану Санадеру)